

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIO y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCOIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 1'50.

BISBES D' AQUÍ Y DE FORA.

Los bisbes de aquí 'ls fan casas per doná'ls colocació;

en cambi 'ls de Fransa 'ls privan fins de aná á la Exposició.

UN CÀSTICH DEL CEL.

ENYOR Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Molt Sr. meu y germà en Jesucrist: encare que jo no pensi com vostè ni molt menys, perquè visch, he viscut y viuré sempre baix l'amparo de nostra Santa religió catòlica, fora de la qual no hi ha salvació possible, permetim que m'aprofiti de la escandalosa publicitat del seu impio y tantas vegades excomunicat periòdich, per realisar una obra bona, de alta ensenyansa y de piadosos exemple. Grat sia al Senyor y siau també a vostè qu'entre mitj de las gatas y arjelagas de que sol estar plena la descarada CAMPANA DE GRACIA, broti avuy aquesta petita y modesta floreta mística, consagrada a la Sacrossanta Verge del Remey, que 's venera en lo terme municipal de la Vila de Alcover.

Allà varem donarnos cita tots los creyents del Camp de Tarragona y un servidor de vostè, ovella pacífica del espiritual remat, no podia faltar a la veu del meu corresponent rabada. Era un espectacle que conmovia tota ànima catòlica l'arribada de tants pelegrins de totes edats, condicions y sexes, que ja pel ferro-carril, ja en tartanas, ja en someras y ruquets anavan aglomerantse en la vila ahont la Verge del Remey se venera.

Pero haig de serli franch: prompte vaig impresionarme dolorosament, al veure que no era la devoció ni la pietat, ni la fé lo que movia a aquella extraordinaria generació. Los més anavan a l'ermita del Remey a fer un dia de tabola. Casi tots los devots portavan la corresponent botija penjada a l'esquena y molts eran los que no dirigian la vista al Cel, sino quan alsavan lo cotze.

Un cop acampats al péu de l'ermita vaig presenciar escenas horripilants. Cregui que si 'ls garrofers de aquells encontorns poguessen contar certas escenas íntimas, las fullas que ostentan ab tot y ser verdas se tornarian rojas. ¡Ay Senyor! ¡Sembla mentida que Satanás tingui tantas ànimas encadenadas!

Pero no es aixó lo pitjor, sino lo que va observarse quan los caps estavan calents y las orellas encesas. Llavors va succehir que molts dels pelegrins recordantse de qu'eran carlistas, van comensar a donar vivas estrepitosos a D. Carlos, mentres altrás responian ab igual fúria aclamant a Nocedal: en fi, lo de sempre, sense respecte a Déu, ni a la Verje, que allà dintre de la tpoch menos que abandonada ermita, devía plorar llágrimas amargas al contemplar tanta profanació; tanta impietat, tals extravios.

Cregui, Sr. Director, que allí no s'entenia ningú.... Los únichs que sembla que marxavan conformes eran las parellas que com he dit avants se refugiavan desota dels garrofers y alguns röttilos de pelegrins y pelegrinas que assentats sobre l'erba buydavan las cassolas y las botijas, entregantse a certas expansions mundanals una mica massa flamencas.

Llavors va ser quan vaig profetisarho. Es impossible que aquests fets quedin impunes. Déu té un bastó. ¿Veheu aquest cel seré, resplendent y sense núvols? Donchs avants del vespre tindrem la tempestat a sobre. Alguns pelegrins dels més furibundos y exaltats a qui vaig comunicar los meus temors se 'n reyan estúpídament. Hasta un senyor párroco que anava de brassat ab la seva majordona, una galan xicota jova y frescal, tocantse 'l front ab l'índice, va fer un cert gesto com volgent dir que jo m'havia tornat boig.

¡Sí, prou! Era ja nit fosca quan los héroes de la pelegrinació, ronchs de tan cridar y de tan beure, conduhits pel tren s'acostavan a la ciutat de Reus, cantant desafortadament. Un rumor sòrt, cada vegada més pronunciat s'anava sentint a mida que 'l tren s'acostava a la impia ciutat. Lo rumor va convertirse en una gran xiulada. Dels xiulets van venir alguns cops de pedra, mentres jo, acurruat al fondo del wagó no podia menos de pensar ab la méva predicció del dematí. Desenganyarse: de aquells escándols neixen aquests càstichs.

Pero lo de Reus siguié pá blanch comparat ab lo de Tarragona. L'acullida que 'ns van fer en aquesta ciutat va ser espantosa: encare avuy al pensarhi se 'm posan los pèls de punta. ¡Y quin brunzir de garrots, y pedras y dimonis! ¡Y quins xiulets més esgarrifosos! ¡Y quina manera d'empayarnos!... ¡Aixó a Tarragona! ¡Qué hagués passat a Reus!... ¡Pero a Tarragona! ¡En una ciutat tinguda justament per devota y sumament catòlica! ¡A Tarragona! ¡En una ciutat qu'és sede de un dels arquebisbats més antichs, patria insigne de confessors y de mártirs, atleta de la fé catòlica!...

Per aixó jo no puch menos de atribuir lo fet a un càstich providencial. No hi ha a Tarragona tants impios com los que van sortirnos a rebre. ¿De ahont procedian? Aixó es lo que jo 'm pregunto y no m'ho explico.

Aixó es lo que 'm fa creure que sense las profanacions realizadas ab motiu de la romeria, hauriam arribat tranquils cada hù a casa seva, baix l'amparo de la Divina Providencia. Ara, com tots los cors estavan posats no en la gloriosa Verge del Remey, sino en Nocedal ó en don Carlos, ni D. Carlos, ni Nocedal van tenir a bè venirnos a socorrer. Y ha succehit alló de la cansó del tururut: qui gemega ja ha rebut. A mi van clavarme un cop de pedra al cap qu'encare hi tinch un nyanyo: item més, una forta garrotada a l'esquena y per fi de festa una puntada de péu a l'os de la musica qu'encare 'm cou.

Pero cónstili que ho he pres ab cristiana resignació y ho deposito com un desagravi de tantas profanacions sobre l'altar de la gloriosa Verge del Remey, que 's venera en la vila de Alcover. A lo menos tinch la satisfacció de haver sigut profeta.

Fássiho públich en lo seu periòdich perquè serveixi d'exemple. Si en lo successiu se fan las romerias com deuen ferse, sense passió política ni escándols, ni pecats, algun perdó haurá merescut LA CAMPANA DE GRACIA, per la part ab que haurá contribuít a consignarho, y ademes s'haurán cumplert los desitjos de aquest pobre catòlich que té l'honor de repetirse de vostè S. S. y germà de Jesucrist:

LLUCH LLANTIAS.

Per la copia:

P. K.

AL POLLO D' ANTEQUERA.

No extranyo que. haven fugit del costat dels canovistas, treballis ara per ells y aumentis las sevas llistas.

No extranyo que avuy, després d'haver mimat en Sagasta, lo persegueixis a mort com un gos de mala casta.

No extranyo que. ja cansat de fer de librecambista, ara 't giris del revés y 't tornis proteccionista.

No extranyo que. pretextant ser partidari del ordre, armis a cada moment desordre sobre desordre.

No extranyo que. havent donat a n' en Martos per dos quartos, ara asseguris que aquí no hi ha més home que 'n Martos.

No extranyo que inventis fets que no han passat en la vida; no extranyo veuret vestit d'una bona fé fingida;

no extra yo que armis soroll, ni que busquis saragata, ni que pretenguis fé 'l bú,

ni que en tot fiquis la pata, ni que parlis més que cent, ni que 'l teu cap giri y volti: lo que extranyo molt y molt es que trobis qui t'escollit.

C. GUMÀ.

o debat polítich va prenent un giro sumament cómic. Tots los oradors ministerials no saben dir res més sinó que aném tan bè, mentres que 'ls conjurats juran y perjuran qu'estém perduts y que han de venir cosas molt crespas.

Comensa l general Cassola y termina 'l seu discurs ab una

amenassa. Si no va tirar lo guant a n' en Sagasta, va ser per no despariar lo parell.

Pero l'endemà rectificava l'amenassador concepte. Lo qu'ell havia dit no era lo que tothom se figurava... l'havia entés malament... ell faria sempre bondat... ni siquiera treuria 'ls soldats de plom de la capsa per no causar alarmas inútils.

Després de 'n Casola 'l Mónstruo. Y 'l Mónstruo que desde que van xiularlo sembla que tinga 'l cap ple de vent y de tempestat, també va sortir ab l'amenassa corresponent.

—¡Aquest govern es un perill!—va dir ab veu tétrica. Y 's va seure esperant que 'l cridessin per serenar los núvols tempestuosos que cubreixen lo cel de la política. Perque quan ell diu que 'l govern es un perill, no hi ha més remey que anarlo a trobar, postrarse de genolls davant de Sa Monstruositat y dirli:—Per Déu: fassi 'l sacrifici de formar ministeri y allunyi 'l gran perill que 'ns amenassa.

Pero l'endemà, veient que ningú li deya ase ni bestia, també va rectificar la pavorosa afirmació.

—Jo vaig dir que 'l govern es un perill, y m'hi atinch: Si senyors, es un perill pel comers, per la industria y per l'agricultura.

¿Han vist quina manera de fugir d'estudi?

L'últim que ha parlat del perill, es 'en Romero Robledo al pendre la paraula per décima vegada.

De manera que ab lo ditxós perill, las eminencias de la conjura sembla que juguín a la mona.

Fins ara no fan més que passarse la sota d'oro de l'un al altre.

Es un medi com qualsevol altre d'entretenir la gana.

Lo próxim dissapte publicarém un número extraordinari de doble número de páginas, destinat a commemorar lo centenari de la Presa de la Bastilla.

LA CAMPANA DE GRACIA no pot deixar passar inadvertidament una tetxa tan gloriosa, per la humanitat y per la civilasació moderna.

Un diputat de la conjura, a n' en Sagasta:

«A vostè devém acusarlo de considerar la corona com un instrument sagastí contra las oposicions monárquicas.»

Ab una mica més li diuhen que fa servir la corona d'estalvis.

Las portuguesadas de D. Francisco han acabat per empipar a tothom.

A Granada, a Córdoba, a Madrit no fa més que pronunciar discursos plens de vulgaritats y de inconveniencias. Qu'ell representa a Catalunya, que Catalunya es espanyola, que l'unió de las provincias es necessaria, que 'l patriotisme es una gran virtud... y no hi ha medi de treurel de aquí.

Pero las enormitats las ha ditas a Madrit, al regalar aquell ajuntament al nostre una placa conmemorativa dels mútuos obsequis que las dos corporacions han tingut a bè tributarse, pagant los seus administrats.

—Aquesta placa—va dir D. Francisco—quedarà grabada en lo cor de 'ots los catalans.

¿Y qui es D. Francisco per parlar en nom de tots los catalans y per grabar lápidas?

Quan sento que 'ns vol deixar grabats no puch menos de preguntar si 'l marqués de Oloréula serà cusí germà de la verola.

Després, per halagar al Ajuntament de Madrit que 'l tracta a cos de rey, ab cada ápat qu'esparvera, ha dit que aquell Ajuntament era 'l primogénit, lo germà gran, l'hereu de tots los Ajuntaments d'Epanya.

¿No sab, per ventura D. Francisco, que Madrit casi no figurava en lo mapa y ja Barcelona tenia 'l seu Concell de Cent. de gloriosa memoria, base y origen de la nostra representació municipal?

¿Y qué ha de saber! D. Francisco no sab més que gastar los diners de Barcelona.

En una fábrica de Gracia, una máquina va inutilisar a un pobre noy treballador.

Senyors y senyoras que constituheixen societats anti-esclavistas per dedicarse a la redempció dels negres de Africa, ¿volen ferme 'l favor de dirme per qué no han de formar una associació que vetlli per la seguretat dels obrers que treballan a las fábricas?

¿Han de ser de milló condició 'ls esclaus negres que 'ls esclaus blancs?

Mostra de l'actual prosperitat d'Epanya, segons en Sagasta:

«Las firas han sigut molt concorregudas.»

Lo Congrès va posarse a riure.

Podia haver afegit:

«En las firas s'han realizat molts transaccions. Vostés mateixos, Srs. canovistas han comprat un president del Congrès. ¡Con qué mirin si han fet fira!

Lo general Cassola va deixar entreveure qu'ell era capas de anar a Vicalvaro.

Pero al emprendre la marxa, va desviarse, y en lloch de Vicalvaro, va anar a palacio.

No podia de menos. Lo general Cassola es un Boulanger traduhit del francès... pèls conservadors.

¿Que no ho saben? Ha mort La Nació. No la Nació espanyola; sino la Nació reformista.

Y lo més trist es que ha mort a mans de 'n Tort y Martorell; que trobantse ausent lo propietari é inspirador del periòdich, publicá un article encaminat a desdirse dels compromisos reformistas, rentarse las mans y tornarse 'n ab los conservadors.

Res, ja ho diu lo ditxo: «Qui s'espera 's desespera.»

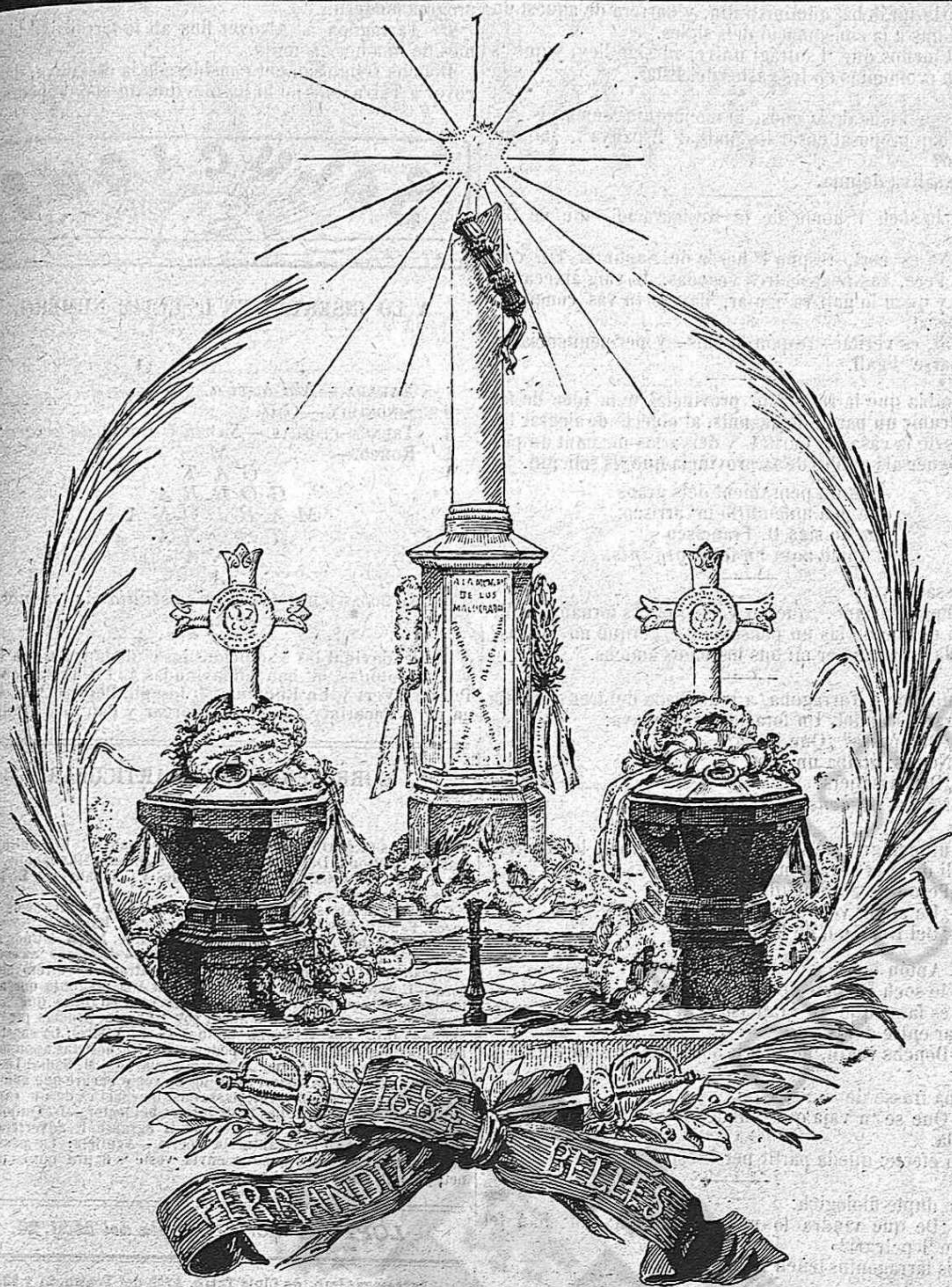
Hi sentit a dir qu'en Lagartijo y en Mazzantini han fet proposicions a D. Cavieritu.

Ja qu'en Cánovas no 'l vol y d'estar ab en Romero se 'n cansa, en Mazzantini y en Lagartijo se 'l disputan per si vol ingressar en sos respectivas cuadrillas, en qualitat de catxetero.

Ja saben lo que 's fan. Per donar lo catxete, en Tort y Martorell té una mà de àngel.

CARTAS DE FORA.—Lo digne ajudant de marina de Blanes, D. Jaume Adriá, ha sigut objecte de carinyosas demost-

MONUMENT FUNERARI DEDICAT ALS MÁRTIRS FERRANDIZ Y BELLES EN LO CEMENTIRI DE GIRONA

Inaugurat lo 29 de juny de 1889.

EN HONOR
DELS
MÁRTIRS DE GIRONA.

El motiu del trastado dels restos dels infortunats Ferrandiz y Bellés als suntuosos sepulcres que 'ls han dedicat sas respectivas familias, tingué lloch dissapte a Girona una important manifestació republicana. Gran afluencia de correigionaris en representació dels republicans de Catalunya havian acudit a la ciutat immortal, que presentava desde las primeras horas del mati un aspecte animadissim. La Sra. viuda de Ferrandiz en companyia de son filllet, nen de poch anys, que desde la mort de son pare no ha tornat a riure, acudi a Girona; en quant a la Sra. viuda de Bellés, malalta y vivament afectada, havia emprés lo viatge; pero no se sentí ab prou forsa per terminarlo, haventse hagut de quedar a Barcelona.

A dos quarts de onze del mati se posá en marxa la comitiva precedida de un cotxe fúnebre tirat per quatre caballs, en lo qual hi havia depositadas una vintena de coronas. Segutan lo dol precedit pel nen Ferrandiz y un sens fi de representants de comités y corporacions ab pendons y estandarts endolats. La orquesta de Cassá de la Selva tocava *La Marsellesa*. La comitiva dels republicans federals que anava apart era també numerosa y en ella figurava un carruatge ab vuit ó déu coronas.

Las dos comitivas se trobaren en lo cementiri y allí, davant lo sepulcre dels mártirs se uniren y confongueren en una sola. Fou necessari obrirse pas per entre la multitud apinyada que omplia de gom a gom aquell lloch de etern descans, per anar depositant sobre 'ls sepulcres las coronas al efecte preparadas, obsequi de tantas corporacions y entitats que veneran la memoria de aquells infelissos y suspiran pel triunfo de la idea per la qual sacrificaren noblement la seva existencia.

En lo camí del cementiri, a la sombra de una frondosa arbrada se detingué la comitiva, ansiosa d' escoltar la veu de alguns oradors. Parlaren lo Sr. Palau de Sant Martí de Provencals, Canadell de Lleyda, Puig y Calzada de La Bisbal, Parés de Barcelona y Bofill de Figueras que pronunciá un eloqüent discurs.

Lo Sr. Claret y Dalmau arrancá llágrimas a la concurrencia fent la presentació del nen Ferrandiz y 's veié sumament aplaudit al llegir una carta de Ruiz Zorrilla. Finalment lo Sr. Vallés y Ribot pronunciá un discurs tribunic de gran alé y plé de nobles aspiracions que sigué aplaudit ab entusiasme.

Los mártirs de Girona han alcansat de nou lo tribut que 's mereixen.

Per fer més estimable 'l seu recort ha sigut necessari que en lo Congrés los elements reaccionaris protestessin contra 'l govern que permet tals manifestacions republicanas. No contents ab haver fusellat a Ferrandiz y Bellés, voldrian extingir fins la seva memoria. ¡Imbecils! Precisament aquesta memoria acusadora es lo que alenta al partit republicá, posantlo en lo cas de fer tot lo imaginable a fi de lograr que aquell cruel sacrifici no siga estéril.

La memoria dels mártirs de Girona s' interposará per sempre més entre 'ls seus butxins y las simpatias del honrat poble espanyol.

tracions per part dels vehins de aquella vila y especialment de la gent de mar. La vigilia y 'l dia de Sant Pere signé obsequat ab serenatas, exercicis náutichs, balls y altrás festas a las quals s' hi associá la població entera.

La gresca que s' armá a Reus y a Tarragona ab motiu de la pelegrinació del Remy s' extengué a casi tots los pobles de la Provincia. A Vilaseca y a la Cananja foren rebuts los pelegrins ab las mateixas mostrás de alegría. Per cert que a Vilaseca 'l demati ocorregué una escena xocant. Una pelegrina se'n anava a Alcover sense permís del marit y aquest al saberho se'n aná a l' estació per ferla tornar a casa. Ella s' hi oposá y en lo moment de pujar al wagó lo marit l' agafá per un bras, mentres los pelegrins la estiravan per l' altre. Xiulá 'l tren y per evitar una desgracia, 'l marit no tingué més remey que deixarla anar entre 'l remat espiritual. Es de creure que al vespre al tornar a casa seva lo marit li explicaria un quiento.

En Joanet macó de Suria continúa fent de las sevas. Havent ocupat alguns objectes perteneixents a la Juventut católica, no tingueren més remey que reconvenirlo davant del jutge, 'l qual lo condemná a tornarlos y ademés li imposá las costas. De aquesta feta 'l pobre Joanet perdé 'l oremus hasta l' extrém de que al dir missa 's descuidá de fer l' ofertori y al ferli notar lo descuyt l' ajudant, li ventá tal clatellada que 'l feu anar de nassos per terra. No será difícil que a un capellá tant hidrófobo lo portin de observació al laboratorí Ferrán.

Una persona que s' trobava a Collbató lo dia 23 del passat, vegé a un president del cassino que anava a trompada seca ab un jove al mitj de la plassa, y a la tarde contemplá al mateix individu aguantant la barra del tálam en la professó de Corpus. Los neos modelos han de ser aixis: moltos atravessats de llop.

Lo notari Sr. Amich, de Vilafranca, va insultar de paraula a un subjecte porque no s' havia descubert al passar la professó. Que 'ls notaris han de donar fe ja ho sabia; pero es necessari que la dongan de un altre manera. Lo cabo de municipals de la mateixa vila va desferse a

cops de puny contra un vehí, pel delict de passejarse de nit. Al anar a queixarse al arcalde, aquest rebé al atropellat encare fentli mofa. —Ja no més falta a Vilafranca que hi arribi una remesa de corps dels que van expulsar de Fransa porque la felicitat dels vilafranquins siga completa y que hi arribaran no hi ha dupte, porque may las desgracias venen solas.

¿NO ES VERITAT?

Sembla que 'l marqués d' Olérdola... (tréguinse 'l barret del cap; quan se parla d' un gran home, s' ha de fe aixis, ja se sab.)

Sembla, pues, que don Francisco ha fet tal tro allá a la Cort, que hasta s' han dat serenatas y banquetes en son honor.

Ministres, alts funcionaris, gent de istul, diputats... tothom l' ha colmat d' elogis y de bombos ensucrats.

L' un li ha dit noble patrici, l' altre gran barceloni l' altre catalá tremendo... en fi, lo que no 's pot di.

No hi ha diari madrilenyo que no vingui casi plé d' alabansas a don Paco y al seu colossal sabé.

Ell ha fundat Barcelona, ell li ha dat reputació, ell l' ha cubert de tarugos, ell ha fet la Exposició.

Sense ell, la ciutat dels condes fora, y encara ab traballs, un poblet com Pla de Cabra ó com Viladecaballs.

—¡Quín home!— diuen a coro los habitants de Madrid. ¡Quín geni més admirable! ¡quín cor! ¡quín cervell! ¡quín pit! ¿Qu' es al costat seu en Cánovas? Y en Castelar? ¿y en Moret? ¿y en Pi y Margall?... ¡Ni una sombra del senyor Rius y Taulet!

Madrid está que delira darrera 'l seu patillám: lo seu nom es la bandera del éxit y del reclám.

Los que volen fer negoci y engrescar la multitud, lo prenen a n' ell per simbol, per emblema y per escuf.

Venen gelats Beneméritos, vi del Catalá immortal, bunyols legitims d' Olérdola... anís del Gent condal...

En fi, que alló es un escándol y que, per dirho ab un mot, l' home corta el bacalao y s' ha fet amo de tot.

¡Ay simpáticos madrilenyos! Nosaltres nos alegrém del éxit de don Francisco y de tot lo que veyém.

Ja que sembla que li troban tan mérit y tan valor ¡apa! ¡quédinse! per sempre!... ¡No 'ns farien poch favor!

QUESTS dies no 's parla sinó de la possibilitat de que 'l Papa abandoni la ciutat de Roma. En aquest cas s' establirà a Valencia, la terra de las xullas.

Pero bueno; ¿qué tindrà a Valencia que no tinga a Roma?

Lo poder temporal no es possible que 'l recobri. A Espanya se ja podrà tenir per molt catòlica: tant catòlica com vulgan; pero a la bossa no hi toquem.

Un amich mèu que per tots los apuros troba solucions practicas, me deya aquest dia:

—Tinch un projecte per assegurar la independencia del Papa colcantlo per *damunt* de tots los interessos dels governs d' Europa. Lo Papa podria establirse en un globo catiu.

Deya un conjurat frenètic:

—Senyors aixó 's posa lleig:

lo cel se cubreix de núvols,

tè de veni un espetech.

Sento una tronada sorda

que s' acosta lentament...

Y un tusionista li deya:

—Vaja, no siguis ximplet:

lo que sents no es cap tronada;

es que 't roncan los budells.

A Alemania s' estava preparant un tren de recreo per l' Exposició de Paris, en lo qual devian dirigirse a la capital de Fransa algunas donas afiliadas al partit socialista.

Y succehi qu' en Bismarck no va permetre la sortida del tren.

Tal van posantse las cosas a Alemania, que dintre de poch, no podrà cap alemany tirar pilota a l' olla sense permis de 'n Bismarck.

Durant lo debat polítich, entre discurs y discurs de vigorosa oposició s' observan a cada punt sintomas de inteligencia entre 'l conjurats y 'l govern.

Qui no plora no mama.

Boca que no parla, boca que no menja.

Per la boca, mort la conjura:

Morta la conjura, mort lo veri.

La calor nos ha caygut a sobre. Al Congrés se discuteix tontament lo que ja sab tothom, lo que ja 'ns surt pels ulls, lo que fa girar la cara a tots los espanyols.

Y entre tant no s' discuteixen los pressupostos, ni 's parla una paraula del sufragi universal.

Per després del debat polítich, los enemichs del go-

bern preparan un debat económic. Després es fácil que preparin un debat administratiu, y darrera de aquest un altre, fins a la consumació dels sigles.

Tot menos que 'l sufragi universal siga ley, y que 's fassan economias en los gastos del Estat.

Los polítichs de la oposició monárquica son aixis. S' han proposat curar los mals d' Espanya... ¿ab qué dirian?

Ab saliva dejuna.

—¡Jo soch l' home de la Restauració!—diu en Cánovas.

—No es cert, respón l' héroe de Sagunto. Tú, com Sant Pere, vas negarla tres vegadas. Jo vaig aixecar lo gall, y quan lo gall va cantar, llavors tú vas coneixe 'l teu pecat.

—Si, es veritat—respón lo país—y per penitencia va menjarse 'l gall.

Sembla que la Diputació provincial té la idea de fer construhir un parell de gegants, al objecte de alegrar las festas de la casa de Caritat, y deixarlos mediant un petit lloguer als pobles de la provincia que 'ls sollicitin.

Es un pensament dels grans que jo a aplaudirlo m' arrisco:

que no siga D. Francisco

l' únich aquí en fe 'ls gegants.

Cassat al vol:

—Pero Mariano, ¿que no véus que vas tornante vell?

¿Cóm es que no fas un pensament? ¿Perqué no 't casas?

—Ja 's casan per mi tots los mèus amichs.

Diumenje a Tarragona, a l' arribada del tren se sentia un gran escándol. Un foraster preguntava:

—¿Qué passa? ¿Qué hi ha?

—No res: arriba un tren.

—¿De passatjers?

—No, ca; de *bens tarragonins*.

A un pelegrí que va entrar a casa seva ab lo cap-tren-cat, li deya la seva dona:

—Pero desventurat ¿de ahont vens?

—¿De ahont vols que vinga? Del Remey.

—¿Del Remey ó de la malaltia?

D. Antón ha dit:

—Jo soch l' home de la Restauració.

Y es fama que D. Francisco, al escoltarlo, va murmurar entre dents:

—Donchs vejin, jo soch l' home dels restaurants.

Una frase de 'n Sagasta:

—Que se 'n vaja qui vulga del partit liberal, partit queda.

En efecte: queda partit per l' espinada.

Un dupte filològich:

—¿De qué vindrà lo modisme catalá: «M' han fet veure 'l pelegrí?»

Los tarragonins tenen la paraula.

Y encare dirán que la religió no fa la competencia al progrés modern.

De Tarragona a Alcover fins ab lo ferrocarril hi ha més de una hora y mitja.

Donchs religiosament considerada la distancia, de Alcover a Tarragona no hi ha més que un cop de pedra.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ma-la-si-a.*
2. SINONIMIA.—*Gat.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Santa Coloma de Queralt.*
4. ROMBO.—

M
G A T
G O R R A
M A R I O N A
T R O N A
A N A
A

5. GEROGLÍFICH.—*Com més estudiarás, menos ase serás.*

Han endevinat las 5 solucions los ciutadans Joseph Terri y P. Moratonas; n' han endevinadas 4, Un Testamentari, P. Lloro Vert y Un Andaluz: 3. Joseph, Pep y C.; 2. Amiga de 'n Pacarin y 1 no més J. Porcar y Pau dels Timbals.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans C. de Olot, Joseph, Pep y Companyia, Frasquito, Pep Martra, F. Prous, Deix-ná, P. Castells, F. Erana, May-menjis, Grabat tendre, J. Torrus, Nasydal Praxedes y Companyia, y E. Palló: —Lo que 'ns envian no ja per casa.

Ciutadans J. Artés Codina, J. Terri, J. Alamaliv, Saldoni de Vallcarca, Fandillela y Companyia, Pepa Sistachs, Ratolí, K. Novas del K. Steli, Fill-bó, Amadeo, 3, Porcar, F. Grané, Mapa Mundi, J. T. Anguila y Aranya: —*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada B. L. (Espolla): La senmana entrant ne dirém alguna cosa.—L. Mosca Diva: No podem contestar a la pregunta que 'ns fa: los versos qu' envia no serveixen.—Ros-Toll: Lo libre que 'ns fa: mana no 'l veném, ni sabem ahont pot trobarlo. Gracias per l' envio de la fulla. Los versos no fan lo pés.—E. Vilaret: Lo sonet está bé.—Una mare de familia: No podem admetre noticias anonimas.—Ex antídina, etc. (Valencia): Ja varem parlarne.—M. Badia: Los versos estan bé.—L. Salvador: Idem los de vosté encare que adoleixen a petites incorreccions.—R. Massalías: Lo sonet es de un caracter massa intim porque pugués tenir interés pèl lector.—D. Quijote: Té molta rahó y lluny de mortificarnos li agraheim l' advertencia.—M. Figuerola A: Li agraheim la poesia.—Aguileta: La poesia es fluixa.—J. N. Alias: Lo que 'ns envia vosté 's figura qu' es un sonet; pero no ho es ni molt menos.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.

Per primer e-pasa li falta talla; per catxetero, a' pé!

TARRAGONA.—Gran espolsada de llana.